

Chương 8

Lệ đứng một mình ngoài hiên, buổi chiều gió lạnh, ngực nàng hơi nhức. Lệ liếm môi, chút lạnh trôi vào cổ, một cảm giác vừa êm ái vừa trơn trượt. Chị Nguyễn lui hui ở mé sân, hình như chị đang cúi xuống một chậu cây, một bông hoa, hay vôn vê một ngọn lá. Chị nghĩ gì thế nhỉ? Lệ nhìn về phía chị, chị Nguyễn đưa tay vẫy: “Lại đây, Lệ”.

Lệ đứng yên, mỉm cười nhìn chị. Chị Nguyễn cũng cười, nhìn lại, rồi cúi xuống, im lặng. Lưng chị cong, đôi ống quần mỏng sát theo ống chân dài. Lệ khen thầm: “Đẹp quá nhỉ!”

Bầu trời đen. Con mưa sắp đến. Con mưa đang ẩn trong những thoáng mây đen kia, cây cối im lặng và cộc cằn quá chừng, Lệ không còn thương nỗi chúng.

Lại đây, Lệ.

Chị Nguyễn vẫy thêm lần nữa. Chỉ còn nhìn thấy bàn tay thôi, mặt chị vẫn dán vào đám lá. Bông hoa gì mà đẹp quá vậy? Lệ lần mò đi tới, ôm lấy lưng chị:

“Nào, cái gì đâu chị?”

Chị Nguyễn chỉ vào đám lá xanh, Lệ nhìn hoài chẳng thấy gì lạ. Chị Nguyễn lại cười:

“Mày không sợ à?”

“Sợ gì chị?”

“Con sâu”.

Lệ hơi lùi mình lại:

“Đâu? Nó đâu?”

Lệ nhìn sát vào mặt chị Nguyễn, có hai bóng mây đậu ở mí mắt chị, hai giọt lệ đen, môi chị Nguyễn vẫn còn cười đầm thắm:

“Nó đây này, nó đang ăn ngọn lá, Lệ có thấy không, miệng nó nhúc nhích đó. Đó. Giá có anh Ngân, anh đã...”

Anh Ngân. Cái gì cũng anh Ngân. Lệ bỗng nhớ lại có lần anh chị đuổi nhau quanh nhà và anh Ngân đụng phải Lệ ở cửa phòng khách. Lệ kêu: “Cái gì vậy?” Tiếng chị Nguyễn rúc rích sau cái máy Hifi: “Con sâu đấy. Anh ấy doạ bỏ vào ngực chị”. Anh Ngân giơ con sâu lên, hỏi Lệ: “Sợ không?” Lệ cười: “Sợ quái gì”. Và nàng ưỡn ngực ra như thách thức anh Ngân. Có một giây bàng hoàng, rồi anh Ngân quăng con sâu ra sân, Lệ thấy rõ tay anh hơi run và bất giác Lệ nhìn xuống ngực mình.

“Đứng chơi đã Lệ, trời chưa mưa mà”

Lệ bỏ lên lầu, nàng đứng tỳ tay ở cửa sổ nhìn xuống. Có lẽ chị Nguyễn đang hát vì góc sân linh động và âm lên. Hơi chị ấy dài lắm. Chị Nguyễn vẫn nổi tiếng hát hay mà. Anh Ngân chẳng thường bế chị trên tay và gọi chị là con hoạ mi vàng là gì. Lệ ngẫm nghĩ, ước ao có một người yêu như anh Ngân, và bởi vì đâu Lệ không yêu Ngân được? Hay có thể Lệ cũng đang yêu Ngân.

Có tiếng còi xe, chị Nguyễn reo vui chạy ra: “Anh ấy đã về”. Lệ bỏ vào phòng nằm. Nàng sức nhớ đến Hàn, đến lá thư Hàn, lá thư mới nhất bằng giấy xanh. Lệ nguyên rủa: “Thằng cha điệu quá!”.

Tự nhiên nước mắt Lệ ứa ra, Lệ nín không khóc, nhìn lên trần nhà. Bóng tối đổ xô vào, Lệ thấy lòng mình chao nhẹ đôi chút hờn ghen và Lệ thấy cô đơn hơn bao giờ hết và Lệ càng khóc lớn hơn. Không có ai dỗ dành. Lệ lại khóc, Lệ không hiểu từ đâu nước mắt có thể chảy hoài, Lệ đứng lên đi lại phía cửa sổ. Khi buồn không biết làm gì, Lệ ra đứng ở đó và nhìn bất cứ một thứ gì Lệ thấy.

“Cô Lệ đâu? Ra ăn cơm thôi!”

Anh Ngân, chị Nguyễn đều ngồi vào bàn.

Chị Nguyễn đã thay chiếc áo ánh màu xanh, mặt chị hơi tái nhưng chị vẫn vui, chị cười, đôi mắt dài vút:

“Lệ hôm nay mơ mộng tệ”.

Rồi chị nói, giọng trong như tiếng thủy tinh vỡ:

“Anh, anh trông hôm nay cũng mơ màng ghê, em không nhìn thấy anh ngồi; anh vẫn ngồi đấy chứ, anh Ngân?”

Lệ giật mình, gương mặt Nguyễn không hề thay đổi. Lệ yên tâm. Nàng cảm thấy mơ hồ mình không liên lạc gì với Nguyễn hết. Ngày nhỏ hai chị em mỗi khi rong chơi, mỗi khi một đứa bị đòn, chị Nguyễn hay Lệ đều nói: “Chúng mình cùng một dòng máu sinh ra, tay Nguyễn là tay Lệ, nước mắt Lệ là nước mắt Nguyễn, vậy Nguyễn đừng khóc hay Lệ đừng khóc nữa”. Bây giờ Lệ thấy rõ là không phải thế. Không hề có điều đó. Chị Nguyễn đã thuộc về anh Ngân. Cũng không phải vậy, không ai thuộc về ai cả. Mỗi người đều thuộc về cái bất thường của mình. A, Lệ đã tìm ra rồi. Nàng nhìn Ngân khiến Ngân không thể nhìn lại.

Cuối bữa cơm, anh Ngân hôn chị Nguyễn trong phòng ăn, Lệ đỏ mặt. Ngân cũng nhìn thấy Lệ đỏ mặt thì phải, vì Ngân buông Nguyễn ra, nhìn Lệ cười gượng. Khi rửa mặt, chỉ có Ngân với Lệ, cả hai đồng vô tình soi mặt trong chiếc gương treo tường. Lệ bỗng nhìn thấy mặt mình méo dài thâm, Lệ muốn khóc, Ngân cười:

“Trông Lệ trong gương giống Nguyễn như hệt”.

“May ra ở ngoài tấm gương Lệ không giống”.

Anh Ngân huýt sáo miệng đi ra, anh chạm nhẹ vào vai Lệ. Lệ cầm cái khăn mặt anh Ngân vừa lau, đứng yên hưởng nốt chút mùi thơm nồng nàn còn sót lại. Có tiếng cười khúc khích ở phòng trên: họ hôn nhau. Tự nhiên Lệ cảm thấy tức giận, nàng tức giận mà không hiểu nổi mình tức giận gì, giận Nguyễn, giận Ngân? Sao lại vô lý thế? Lệ bỗng thấy bàng hoàng, bàng hoàng đến muốn ngã xuống. “Buông em ra mình. Em nghẹt thở chết mất”. Tiếng Nguyễn dứt quãng. Lệ ném cái khăn mặt lên đây, nàng kéo guốc thật mạnh, tiếng guốc làm tim nàng đau nhói. Lệ nhìn thoáng rất nhanh, Nguyễn đang nằm gọn trong lòng Ngân, còn Ngân thì bé Nguyễn đi quanh phòng. Lệ muốn hét lên một tiếng cho đỡ ngạt. Thật trơ trẽn. Nhưng sao Lệ chỉ thấy ghét Nguyễn mà không ghét Ngân. Lệ muốn bỏ đi nhanh lên lầu, nhưng tiếng Ngân gọi làm Lệ dừng lại.

“Lên gác làm gì sớm, vào đây chơi với anh chị chút đã, chưa hết hương vị mùa xuân mà Lệ, Lệ muốn anh lì xì thêm lần thứ hai không nào”. Lệ tỉnh táo thật nhanh. Nàng mỉm cười. Nụ cười thật hờ và không thật với lòng. Tuy vậy Lệ cũng đứng đĩnh đi vào ngòai vắt vẻo trên ghé. Lần này nàng không cười với ai cả mà cười vu vơ với mình:

“Trời mát lạ”.

Chị Nguyễn cười rữ:

“Cái con nhỏ này, người ta lạnh phát run mà mày bảo mát. Anh Ngân, anh có thấy Lệ độ này đậm ra ngó ngẩn không, chắc lại... mà thôi. Em tôi đỏ mặt”.

“Việc gì mà đỏ mặt, tôi lớn rồi”.

“Thôi cô bé ơi, tự ái cô đã đi đùng nổ, chị biết mà. Lại cái anh chàng Hàn phải không, anh Ngân lại đây với em, anh có thấy Hàn đẹp trai, dễ thương không nào?”

“Chú ấy hay lắm”.

“Anh có đồng ý chú ấy cân đối với em Lệ không nào, thế mà Lệ còn có vẻ chê. Nó điệu đó. Em biết nó mê Hàn thật mà”.

“Em đi ngủ đây. Lạnh rồi”.

Ngân nhìn Lệ, ngạc nhiên:

“Khi này bảo mát. Bây giờ cô lại bảo lạnh. Hay giận anh chị rồi. Đây, Lệ, anh lì xì cho một đô la nữa nhé, mới tinh”.

“Cám ơn anh”.

“Cái cô này ghê lắm rồi, hơi chút giận, thôi chị xin lỗi. Nào bé, mai một Hàn lại, chị sẽ báo tin mừng cho cậu ấy biết, quên, chú ấy chứ, mà sao lại chú anh nhỉ, đúng là cậu chứ”.

Ngân thả Nguyễn xuống, chàng đi lại phía tủ rượu:

“Huê cả làng đi, anh thì đã có rượu. Nào Lệ, bằng lòng nhậu không?”

Nguyễn reo lên:

“Nhất anh rồi, trời rét có chút rượu hâm nóng người thì tuyệt quá xá, Lệ cười lên đi, hai ba... cười...”

Trong thâm tâm Lệ đang cố làm ra giận dữ, nhưng khi thấy Ngân cầm chai rượu khua khua trong không khí, Nguyễn rạng rỡ cất tiếng nhẹ như chim, lòng Lệ bỗng nhiên dịu lại. Nàng cảm thấy thương Nguyễn. Thương hơn bao giờ hết. Chai Gin trong tay Ngân vẫn lên những gân. Môi Lệ nóng ảm. Nàng gật đầu rồi cười. Lệ bỗng có một ao ước là được Hàn tới thăm lúc này, Lệ sẽ cười với chàng, sẽ nói chuyện vui hơn bao giờ hết, sẽ âu yếm chàng hơn cả Nguyễn âu yếm Ngân, sẽ, sẽ...

Ngân đã rót ba ly rượu và đặt cả hai chai lên bàn:

“Ba đưa mình phải nhậu cho hết, cứ mỗi đưa mỗi ly, cứ việc say rồi ngủ quên trời đất, say như anh”.

Nguyễn nhăn mặt:

“Khỉ lắm, cái tay này... Em không uống nhiều được đâu, chịu thôi”.

Lệ rùng mình:

“Phải uống chứ. Lạnh quá mà. Quái con mưa tới từ chiều, sao giờ vẫn chưa thấy”.

“Nó sợ con sâu ở góc vườn. À anh, hồi chiều em nhìn thấy một con sâu, eo oi...”

Lệ lại thoát nhớ lại chuyện Ngân cầm con sâu, nàng nâng ly uống cạn. Ngân nâng uống tiếp theo, còn Nguyễn ngồi nhìn hai anh em lắc đầu. Chị ấy làm bộ. Lệ mím môi, ly rượu đầu tiên làm Lệ hơi khô cổ, nhưng đến ly thứ hai thì Lệ quen ngay. Nàng cũng không ngờ mình uống được giỏi thế. Ngân vừa uống vừa pha trò khiến hai chị em cười ngất. Mặt Nguyễn đỏ rừ, tuy nàng mới có nhắm một tí. Ngân cứ rót đầy ba ly ép uống, khiến chị phải cầu cứu Lệ và có bao nhiêu Lệ uống bấy nhiêu. Lệ cảm thấy mình không hề say, nàng nghĩ mình có thể bước những bước vững chãi. Không sao mà, thế là Lệ và Ngân cứ thi nhau uống. Nguyễn ham vui quên cả sợ chồng say, em say. Nhưng lát sau thấy mặt Ngân đỏ kè, nàng ôm lấy cánh tay chồng:

“Thôi anh, anh say rồi”.

Ngân gỡ tay vợ rót tiếp cho Lệ một ly. Lệ nhắm mắt nốc cạn. Ngân vỗ tay reo. Nghe tiếng reo của Ngân, Lệ bỗng bàng hoàng, người nàng nóng ran, nàng không biết mình đang say, sắp say, nhưng Lệ không cần phải gắng gượng nữa, tay chân nàng muốn động đậy, miệng nàng muốn nói. Lệ cứ việc động đậy, cứ việc nói, và Nguyễn kêu lên:

“Anh Ngân, Lệ nó cũng muốn say rồi. Tại anh hết. Đưa nó lên phòng đi”.

Thật tình thì Lệ chưa say lắm, nàng còn đủ sức để đứng dậy, để đi một mình lên lầu. Lệ đứng lên cố dồn hết sức vào đôi mắt, nàng bước từng bước chậm, vững chãi:

“Em không hề gì, để em đi một mình”.

Nhưng khi đến cầu thang, Lệ bỗng thấy mình cô đơn, và Lệ ngã xuống thêm cố làm ra vẻ xiu. Cả Nguyễn và Ngân cùng chạy lại. Ngân bế xốc Lệ lên tay, Lệ nép đầu sát vào ngực chàng, hơi chàng bên mặt Lệ nồng nàn. Lệ nằm im nhưng tai nàng còn đủ nghe những lời đối đáp của vợ chồng Ngân. Nguyễn lảng xãng hết nhìn em lại nhìn chồng, chị sờ lên người Lệ:

“Chết thật, nó lạnh ngắt. Để em xuống kiểm chai dầu, anh đắp kín mình cho nó”.

Ngân kéo tấm chăn đắp cho Lệ, tay chàng chạm nhẹ vào cằm và má Lệ. Bỗng nhiên, Lệ vùng ôm lấy Ngân, ghì cổ chàng xuống. Ngân chưa kịp hoảng hốt thì môi Lệ đã hôn vào môi anh. Môi Lệ nóng bỏng thơm nức mùi rượu.

“Em yêu anh... Hàn...”

Lệ định gọi Ngân ơi, nhưng khi thấy đôi mắt sững sốt của Ngân, Lệ đâm ra sợ hãi. Nàng gọi trại ra tên Hàn mà trong lòng đau xót. Tay Lệ lỏng dần, Ngân đứng lên, hai người vẫn không rời mắt nhau. Lệ thấy Ngân mỉm cười cúi vuốt tóc Lệ, môi chàng dịu dàng và ánh mắt chao nghiêng. Lệ bỗng bật khóc, tha thiết cầm tay Ngân áp vào ngực mình, người Lệ ở lưng chừng sự hồi hận, tủi thẹn. Ngân vuốt ve Lệ, nàng có cảm tưởng như Ngân đang vuốt ve Nguyễn, nhưng Lệ nhắm mắt: Chị Nguyễn, em bậy hết sức.

Lệ thấy tỉnh táo hẳn khi Nguyễn mang dầu vào. Lệ cười rất tươi nhìn Nguyễn. Nguyễn vui mừng:

“Em tỉnh lại rồi chứ, tội thân em tôi”.

Lệ nhồm dậy vừa cười vừa giật lấy ly nước ở trên tay Nguyễn.

“Em uống đây, anh Ngân, anh xúc cho em một chút dầu nơi trán, nơi gang bàn chân”.

Ngân xoa dầu vào gan bàn chân, rồi ống chân Lệ. Người nàng nóng bỏng, rần rật. Nhưng Lệ cầm ly nước trên tay thật yên, lòng Lệ cũng thật bình tĩnh:

“Chị có sợ em dở chứng nữa không?”

“Thôi đừng nói bậy, uống rồi nằm nghỉ đi em, sáng mai khoẻ ngay mà”.

“Kìa Lệ, em uống đi chứ”.

Ngân đứng lên. Đưa chai dầu cho vợ. Nguyễn đỡ lấy, Ngân đứng phía sau Nguyễn.

“Chúc mừng cô Lệ ngủ ngon. Thôi chúng mình cũng về ngủ đi, muộn rồi. Ngủ ngon nhé, cô bé, anh chị rút lui đây”.

Ngân ôm vai Nguyễn sửa soạn đi ra. Lệ nhìn theo và bỗng nước mắt Lệ ứa ra. Mình không là gì cả. Tấn kịch đã hết. Lệ ơi, mây điên rồi. Lệ vụt gọi:

“Chị Nguyễn”.

Nguyễn hoảng hốt quay lại. Bất chợt Lệ ném cả ly nước vào mặt Nguyễn. Ngân nhanh nhẹn kéo Nguyễn sang bên, chị ngã dúi vào mình chồng, ly nước đánh bốp vào tường vỡ vụn, Nguyễn đưa bàn tay lên, một vết màu tím bầm trên mu bàn tay trắng nõn. Ngân định phác một cử chỉ nhưng chị Nguyễn đã đẩy anh ra khỏi phòng:

“Anh về phòng đi, kệ em với nó, lạy Chúa, may cho tôi, anh Ngân, mình về đi để em, mình...”

Lệ kéo chăn trùm kín đầu. Những mảnh thủy tin vụn như một cơn mưa lao ào xuống thân thể Lệ.

Lệ thở mạnh. Cơn mưa nàng mong muốn đã tới. Và hình như cơn mưa thật sự cũng vừa đổ rào rào bên ngoài. Lệ bỗng thấy đôi ngực nàng buồn buồn. Cái gì vậy nhỉ? Tiếng chị Nguyễn khóc mơ hồ. Cái gì vậy nhỉ? A, cơn sâu. Đúng, cơn sâu mà Lệ mong muốn đây. Nó cũng đã tới nơi rồi. Tới thật rồi.

HẾT